

καθολοκληρίαν τὴν δόξαν τοῦ Κ. Χριστομάνου, φρονούντος πρὸς δε ὅτι τὸ κτίριον τοῦτο κατεσκευάσθη πρὸ μυριάδων ἐτῶν, κλίνει νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶναι προγενέστερον τῶν τελευταίων μεγάλων ἡφαιστίων ἐκρήξεων. Τὸ κατ' ἐμὲ ἐὰν ἤμην βέβαιος, ὅτι τὸ ἀφαιρεθὲν ἄνω τῶν οἰκοδομῶν τούτων μέρος τῆς ἀσπης ἦτο στιβάς πάντῃ ἀνέπαφος, καὶ παλαιόθεν ἄθικτος, ὡς αἱ παρακείμεναι καὶ σωζόμεναι στιβάδες, οὐδόλως ἤθελα διστάσει νὰ παραδεχθῶ τὴν τῶν ἄνω εἰρημένων γνώμην· ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἀπλῇ μαρτυρίᾳ ἀνδρῶν ἀγραμμάτων, καὶ ἔτι μάλλον οὐδὲν συμφέρον καὶ ἐπομένως οὐδεμίαν φροντίδα ἐχόντων νὰ παρατηρήσωσι καὶ ἐξετάσωσιν ἂν ἦτο ἡ μὴ ἀνέπαφος ἡ ἀφαιρεθείσα γῆ, πῶς δύναμαι νὰ πεισθῶ καὶ παραδεχθῶ τοῦθ' ὅπερ ἀπάδει τῇ ἱστορίᾳ; καὶ τότε τοσοῦτ' ἄλλο, καθ' ὅσον ἡ πρὸς δυσμὰς παρακειμένη τῷ μεγάλῳ κτιρίῳ ἀσπίδις στιβάς, μόλις ἔχει ὕψος ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου, μὴ καταλογιζομένου δηλονότι τοῦ ὕψους τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐπισωρευθείσης γῆς. Πρὶν ἢ παραδεχθῶμεν λοιπὸν τὴν τοῦ Κ. Κ. Χριστομάνου καὶ Νομικοῦ δόξαν, νομίζω ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀνεύρωμεν τεκμήρια πειστικώτερα, ὡς λ. χ. ἐπιγραφὰς ἀγνώστων χαρακτήρων (1) ἢ ἄλλα ὅμοια οἰκοδομήματα ὑπὸ τὰς μέχρι τοῦδε σωζόμενας ἐκεῖ πλησίον ἀνεπάφους στιβάδας, καὶ παρ' ἡμῶν ἤδη ἐπισταμένως ἐξετασθείσας.

Ἀγαθὴ τύχη ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ γηπέδου τούτου, ὡς εἶπον, Κ. Ἀλαφούζος, ἔχει ἀρκετὸν ζῆλον, ὥστε καὶ τὰ ἐξορυχθέντα θέλει εὐλαβῶς διατηρήσει, καὶ νέας ἀνασκαφὰς προθύμως θέλει ἐπιχειρήσει πρὸς διασάφισιν μάλιστα τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Ἐπομένως θέλω ἀείποτε γνωστοποιεῖ εὐχαρίστως ὑμῖν, καὶ τῇ Σοφῇ Ἀκαδημίᾳ πᾶσαν ἀνακάλυψιν δυναμένην νὰ διασφηνίσῃ τὴν ἐποχὴν τῆς κατασκευῆς τοῦ οἰκοδομήματος τούτου.

Ἐν τούτοις δέξασθε, Κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἰδιαζούσης μου ὑπολήψεως.

Ἐν Θήρᾳ τὴν 18/30 76ρίου 1866.

Ι. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.

(1) Ἴσως ὁ ἐν τῇ μικρᾷ ἀρχαιολογικῇ συλλογῇ μου εὐρισκόμενος ἐπιτύμβιος λίθος, ὁ καὶ πρὸ 25 ἐτῶν ἀνευρεθείς ἐν Θηρασίᾳ, καὶ φέρων ἀγνώστους χαρακτήρας, οὓς ὑμεῖς νομίζετε Κόρων καὶ οὐχὶ Ἑλλήνων ἔργον, ἴσως λέγω, ἀνήκει εἰς τὴν φυλὴν τὴν κατασκευάσαντα τὰ περὶ τῶν ὁ λόγος κτίρια!

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΝΩΡΑ.

(Ἐπεισόδιον τῆς Φλωρεντινῆς ἱστορίας.)

Ἐὰν ἐν Φλωρεντίᾳ διαβῇτε πρὸ ἐκκλησιδίου ἐπικαλουμένου. *la Santa Maria sopr' Arno*, ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Βάρδων, θέλετε παρατηρήσει ἀναμφιβόλως ἀσπίδα τεθειμένην μεταξὺ δύο βίβλων καὶ τὰ ὅπλα τοῦ φλωρεντινοῦ λαοῦ μετὰ τῆς αἰνιγματώδους ταύτης φράσεως. « *Fuccio mi feci.* » — Ἄν ἐρωτήσητε τότε τίς ὠκοδόμησε τὴν ἐκκλησίαν ταύτην καὶ τίνα σημασίαν ἔχει τὸ ἔξεργον ἐκεῖνο, θὰ σᾶς ἀπαντήσωσιν, ὅτι ἡ ἐκκλησία ὠκοδομήθη ὑπὸ τοῦ Ἰππολύτου Βουονδελμόντη καὶ θὰ σᾶς ἀναφέρωσι τὴν ἐξῆς διήγησιν, ἥτις θέλει ἐξηγήσει τὴν φράσιν.

Περὶ τὸ 1225, δηλ. ὅτε τὰ πρῶτα μίση μετὰ τῶν Γουέλφων καὶ τῶν Γιβελλίνων εἶχον ἐξαγριωθῇ ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύϊ, ἔζων ἐν Φλωρεντίᾳ δύο οἰκογένειαι, αἵτινες εἶχον ὁμῶς θανάσιμον μῖσος· οἱ Βουονδελμόνται καὶ οἱ Βάρδοι.

Ἀλλ' ὡς γνωστὸν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οἰκογενειακοῦ μίσους, ὅπερ διαχωρίζει τοὺς πατέρας συμβαίνει πάντοτε μυστικός τις ἔρως νὰ γενῇ μεταξὺ τῶν τέκνων, παρόμοιος πρὸς τὴν περιστερὰν τῆς κιβωτοῦ, ἥτις φέρει τὸν θαλλὸν τῆς ἐλαίας. Ὁ Πίραμος καὶ ἡ Θίσβη ἦσαν γείτονες, καὶ ἐγνώριζον ἀλλήλους ἐκ παιδῶν. Ὁ Ῥωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττη ἀπηντήθησαν ἐν χορῷ τινι καὶ τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσπέραν ὠρκίσθησαν νὰ ἐρῶσιν ἀλλήλους δι' ὅλου τοῦ βίου, νὰ ἀνήκῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον καὶ νὰ συναποθάνωσιν. Ὁ Πίραμος καὶ ἡ Θίσβη, ὁ Ῥωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττη ἐτήρησαν τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν· δι' ὅλου τοῦ βίου ἠγαπῶντο, ἀπέθανεν ὁ μὲν μετὰ τῆς δέ, καὶ ὅπερ ὠραιότερον — ὁ μὲν ὑπὲρ τῆς δέ.

Ὁ Ἰππόλυτος καὶ ἡ Διανώρα συναπηντήθησαν αὐγὴν τινὰ ἐν τῷ βαπτιστηρίῳ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου. Ὁ νεανίας εἶχεν ἀκολουθήσει ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ρονδινέλλη τὴν νεάνίδα ἐκείνην, τὴν ἔχουσιν βῆμα ἔμπλεον ἀριστοκρατικῆς κομποπρεπειᾶς· ἐκείνην εἰσῆλθεν ἐν τῷ βαπτιστηρίῳ, οὗτος δ' εἰσῆλθεν ὀπισθεν ταύτης· ἐκείνη ἀνύψωσε τὸν πέπλον ὅπως λάβῃ τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ, ὁ Ἰππόλυτος τὴν εἶδεν, ἐκείνη εἶδε τὸν Ἰππόλυτον καὶ τὸ πᾶν ἐρρέεθη. Οἱ νεήλιδες ἐγκατέλιπον ἐπὶ τῶν ὀρθαλμῶν τὸ αἶσθημα, ὅπερ συνησθάνοντο, δὲν ἠδυνήθησαν δὲ ἡ δύο μόναι λέξεις νὰ εἰπωσι τὰ δύο ὀνόματά των. Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἀπηντήθησαν, ἦν ἡ 13 Μαρ-

τίου, ἥτις ἐν Φλωρεντία καλεῖται ἡμέρα χάριτος.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Ἱππόλυτος οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο ἢ τὸ νὰ ἐπανίδῃ τὴν γυναῖκα, ἣν ἡγάπα· διέβαινε καὶ ἐπαναδιέβαιναν ἀνευ ἀπαύσεως ὑπὸ τὰς θυρίδας τῆς, καὶ ὅπου μετέβαινεν ἐκείνη, μετέβαινε καὶ ὁ νεανίας. Οὐδὲν ἐξισοῦτο πρὸς τὴν ὑπομονὴν του, ἥρκει νὰ προηγήται ταύτης ἢ νὰ τὴν περιμένῃ ὥρας ὀλοκλήρους ὅπως τὴν ἴδῃ μίαν μόνην στιγμὴν καὶ ταῦτα ἀνευ ἄλλης ἀμοιῆς ἐκτὸς σημείου τινός, βλέμματος ἢ λόγου· ἐπειδὴ ἡ Διανώρα ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν ἀυστηρῶν ἡθῶν καὶ ἦν αὐστηρῶς ἀνατετραμμένη.

Ἡμέραν τινὰ ἡ τροφὸς τῆς Διανώρας ἐπληροφορήθη περὶ τοῦ ἔρωτος τῶν δύο νέων· εἰδοποίησε περὶ τούτου τὸν πατέρα, καὶ ἡ Διανώρα ἔλαβε διαταγὴν νὰ μὴ ἐξέλθῃ πλέον τῆς οἰκίας. Τότε πλέον τὰς ἐλπίδας, τὰ χρυσὰ ὄνειρα διεδέχθησαν οἱ ἀληθεῖς τοῦ ἔρωτος σπασμοί. Ἐπὶ τινα χρόνον ὁ Ἱππόλυτος ἠγνόει τὴν συμφορὰν του· ἐπίστευσεν, ὅτι στιγμιαία ἀποχώρησις, ὅτι αἰφνιδια ἀδιαθεσία τὸν ἀπεμάκρυνε τῆς Διανώρας. Ἐξηκολούθησε νὰ διαβαίνει ὑπὸ τὰ παράθυρά της, νὰ μεταβαίνει ἐκεῖ, ἐνθα ἠλπίζε νὰ τὴν ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν ἀνωφελῆ, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἴδῃ...

Ἡμέραι καὶ νύκτες παρήλθον· διῆλθε τὰς ἡμέρας διατρέχων τὰς ἐκκλησίας, τὰς δὲ νύκτας περιμένων, κεκρυμμένος ὅπισθεν τοίχου, ὅπως ἀνοιχθῶσι τὰ παράθυρα τοῦ ἀνεξιλεώτου ἐκείνου μεγάλου, τῶν Βάρδων. Τέλος νύκτα τινὰ, χεῖρ τις διῆλθε διὰ τῶν σανιδίων τῶν κιγκλίδων καὶ ἐπιστολὴ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἱππολύτου· ἔτρεξε πρὸ λαμπάδος ἠναμμένης ἐνώπιον εἰκόνης τινός τῆς Παρθένου καὶ μὴ ἀμφιβάλλων, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη προήρχετο ἐκ τῆς Διανώρας τὴν ἡσπασθῆ καὶ τὴν ἐπαναησπασθῆ ἀπειράκις· ἡ καρδιά του ἐπαλλε τόσον σφοδρῶς, οἱ ὀφθαλμοὶ του τοσοῦτον εἶχον ἀμυρωθῆ ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὥστε κατὰ πρῶτον ἐδυσκολεύθη ν' ἀναγνώσῃ τὰ γεγραμμένα. Τέλος ἀνέγνωσε τὰ ἐπόμενα:

«Ὁ Πατὴρ μου γνωρίζει ὅτι ἀγαπώμεθα· μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους. Χαῖρε διὰ παντός.»

Ὁ Ἱππόλυτος ἠσθάνετο, ὅτι ἐλιποψύχει· ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρον τῶν Βάρδων καὶ διέμεινε μέχρι τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Διανώρας, ἐλπίζων ὅτι ἡ κιγκλὶς ἤθελεν ἀνοιχθῆ καὶ πάλιν· ἀλλ' αὕτη ἔμεινε κλειστή. Ἐπῆλθεν ἡ ἡ-

μέρα· ὁ Ἱππόλυτος ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ οὐκάδε.

Πέντε ἢ ἑξ ἄλλαι νύκτες παρήλθον ἐν τῇ αὐτῇ προσδοκίᾳ, ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὁμῶς ἀκολουθοῦμενοι ἀπάτης. Ὁ Ἱππόλυτος καθίστατο κατηφέστερος καθ' ἑκάστην· μόλις ἀπεκρίνετο εἰς τὰς περὶ τῆς κατηφείας του ἐρωτήσεις, καὶ ἀπέφευγε μάλιστα τὴν μητέρα του. Ἐπὶ τέλους δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθῆξῃ εἰς τὴν μακρὰν ταύτην ἀληθδὸνα τῶν δυνάμεων του ἐλαττωθεισῶν ἡσθένησεν.

Οἱ καλλίτεροι τῆς Φλωρεντίας ἱατροὶ ἐκλήθησαν· οὐδεὶς ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτίαν τῆς νόσου τοῦ Ἱππολύτου. Εἰς ὅλας τῶν τὰς ἐρωτήσεις ἀπῆντα κατηφῶς μειδιῶν καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν. Οἱ ἱατροὶ ἐγνωμοδότησαν ἐν τούτοις, ὅτι κατέτρυχεν αὐτὸν σφοδρὸς πυρετὸς, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ ἤθελεν ἀπολεσθῆ μετὰ τινας ἡμέρας, ἐὰν δὲν ἤθελον δυνήθῃ νὰ σταματήσωσι τὴν πρόοδον αὐτοῦ.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου δὲν ἀπεχωρίζετο τοῦ· τοῦ τὸ βλέμμα ἔχουσα πάντοτε ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένον, τὸ στόμα ἡμιανοικτὸν εἰς αἰώνιαν τινὰ ἀπορίαν, ἰκέτευσεν τὸν υἱὸν νὰ τῇ ἐκμυστηρευθῇ τὴν ἀρχὴν τοῦ πάθους του· ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς λεπτότητος ἐκείνης τοῦ ἐνστίκτου, ἦν αἱ γυναῖκες κέκτηνται, καλῶς ἐνόει ὅτι ἡ ἀσθένεια ἐκείνη δὲν ἦτο φυσικὴ, καὶ ὅτι ὑπελάνθανε μεγάλη τις ἠθικὴ θλίψις. Ὁ Ἱππόλυτος ἐσίγα· ἀλλὰ ταχύτατα τοῦ πυρετοῦ μεταβληθέντος εἰς παραλήρησιν, ἡ παραλήρησις ἐλάλησεν. Ἡ μήτηρ του κατέμαθε τὰ πάντα· ἔμαθεν, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἡρᾶτος τῆς Διανώρας μὲ ἔρωτα τοιοῦτον, ὅστις ἐπιφέρει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν θάνατον, ὅταν δὲν καθιστᾷ τοῦτον ὄλβιον. Ὅλως τεθερευθιμένη, ἀπεχώρησε τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενούντος. Ἡ δύστηνος γυνὴ ἐγίνωσκεν, ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ἐκ τοῦ πατρὸς τῆς Διανώρας· ἐγίνωσκε τὸ τρομερὸν μῆκος τὸ διαχωρίζον τὰς δύο οικογενεῖας· ἐγίνωσκε τὸ ἀδιάλλακτον πείσμα τῶν πολιτικῶν κομμάτων. Οὐδ' ἐσέφθη κἄν νὰ λαλήσῃ περὶ τούτου εἰς τὸν σύζυγόν της· μετέβη ταχέως παρὰ φίλῃ τινὶ κοινῇ τῶν δύο οικογενειῶν, ἥτις κόμησσε Βάρδην καλουμένην, κατῴκει ἐν ἐπαύλει, ἡμισυ μίλιον τῆς Φλωρεντίας ἀπεχούση, ἐπικαλουμένη δὲ «ἐπαυλὶς Μοντικέλλη.»

Ἡ κόμησσε ἐνόησε τὰ πάντα· αἱ γυναῖκες, αἱ σχεδὸν τόσον ἀδιάλλακτοὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἴδια μίσση, ἔχουσι πάντοτε ἀνοικτὴν τὴν καρδίαν, ὅπως θρηνησῶσι τὸν ἔρωτα, ὅταν παρατηρῶσι τὰς

βασάνους τούτου ἐν ἄλλῳ. Ὑπεσχέθη λοιπὸν εἰς τὴν δυστυχὴ περίλυπον μητέρα, ὅτι ὁ Ἰππόλυτος καὶ ἡ Διανώρα ἤθελον ἐπανίδει ἀλλήλους.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἰππολύτου ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρον τῶν Βουενδελμοντῶν. Ὁ υἱὸς τῆς ἔκειτο ἔτι ἐν τῇ κλίνῃ τῆς θλίψεως, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων κεκλεισμένους ὡς ἐκ τῆς ἀθυμίας, τὸ δὲ στόμα ἦνεωγμένον εἰς τὴν παραλήρησιν. Ὁ ἱατρός, κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ὡς τις ἀπελπὶς. Ἡ μήτηρ ἐμειδίασεν ἔπειτα δὲ, τοῦ ἱατροῦ κατελθόντος, κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς, ἔκλινεν ἑαυτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ υἱοῦ τῆς, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον περιεχέτο ὑπὸ παγετώδους ἰδρώτος.

— Ἰππόλυτε, εἶπε μὲ τὸ ἥμισυ τῆς φωνῆς, θὰ ἐπανίδῃς τὴν Διανώραν.

Ὁ νέος ἥνοιξε τοὺς τεταμένους καὶ πυρέσσοντας ὀφθαλμοὺς· ἐθεώρησε τὴν μητέρα του μὲ ὕψος ἀνήσυχον καταδεδικασμένου, εἰς ὃν ἀναγγέλλεται ἡ χάρις καθ' ἣν στιγμὴν εἶναι ἔτοιμος νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τῆς ἀγχόνης· ἔπειτα δὲ, ρίπτων τοὺς βράχιονας περὶ τὸν λαιμὸν τῆς δυστήνου γυναικὸς.

— Μητέρα, μητέρα μου ἐξεφώνησε, πρόσχε εἰς ὅ,τι μοὶ λέγεις.

— Σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν, υἱέ μου. Ἐρᾶσαι τῆς Διανώρας, εἶναι ἀληθές;

— Ὡς ἂν τὴν ἀγαπῶ, μήτηρ, ἂν τὴν ἀγαπῶ;

— Πιστεύεις, ὅτι ἐχωρίσθης ἀπ' αὐτῆς διὰ παντός;

— Οἶμοι! ναί, εἶμαι κεχωρισμένος.

— Καὶ διὰ τοῦτο θέλεις ν' ἀποθάνῃς;

Ὁ Ἰππόλυτος κατέστειλε κόμβον, σφίγγων τὴν μητέρα του εἰς τὸν κόλπον του.

— Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἀποθάνῃς· εἶπεν ἡ μήτηρ, θὰ ἐπανίδῃς τὴν Διανώραν, καὶ ἂν τὴν ἀγαπᾷς, δύνασθε ἔτι νὰ ἦσθε εὐδαίμονες.

Ὁ Ἰππόλυτος δὲν ἔλαβε τὴν δύναμιν ν' ἀπαντήσῃ ἐξερράγη εἰς δάκρυα. Ἡ ἐπὶ τοσοῦτον ὑπὸ τῆς θλίψεως καταπιεζομένη καρδιά του ἐφαίνετο θραυνομένη εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς χαρᾶς· ἔπειτα διέτρεξε τὸ πᾶν νὰ λεχθῇ, τὸ πᾶν νὰ ἐπαναληφθῇ, τὸ πᾶν νὰ ἐπαναλεχθῇ τρίτον, χωρὶς ν' ἀπαυδῇ ποτὲ τὰς ἡδίας ἐκείνας λέξεις ἀκούων, πίνων τὴν ἐλπίδα, ἣν ἡ μήτηρ τῇ προέχεεν, ὡς τὸ μαρνανθὲν ἄνθος πίνει τὴν ἐσπερινὴν αὔραν, ὡς ἡ ξηρὰ γῆ πίνει τὴν πρωϊνὴν δρόσον.

Τέλος ἔπαυσε τοὺς στεναγμοὺς, προσέβλεψε τὴν μητέρα του καὶ ὡς εἰ μὴ ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοσαύτην εὐδαίμονιαν,

— Καὶ πότε θὰ τὴν ἐπανίδω; εἶπεν.

— Ὅταν αἰσθανθῇ· ἔκλυτον τόσῳ δυναμωμένον, ὥστε νὰ πορευθῇς μέχρι τῆς ἐπαύλεως Μοντικέλλη, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ.

— Ὡ! μήτηρ, ἐξεφώνησεν ὁ Ἰππόλυτος αἴφνης.

Καὶ προσεπάθησε νὰ ἀνεγερθῇ· ἀλλ' ἦν ἡ προσπάθεια του παραπολὺ μεγάλη· καὶ ἐπανεπέσε λιπόθυμος ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐγονυπέτησε καὶ παρεκάλεσε τοσοῦτον, μέχρις οὗ ἐκείνος ἔλαβεν ὑπομονὴν καὶ ἐφάνη καθησυχάζων.

Τὴν ἐπομένην ὁ ἱατρός, ὅστις ἤρχετο μὲ φόβον τοῦ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰππόλυτον ἐκπνέοντα, τὸν εὔρεν ἄνευ πυρετοῦ. Ὁ ἄξιος ἀνὴρ οὐδὲν ἐκ τούτων ἐνόει· εἶπεν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶχεν ἐπιτελέσει θαῦμα καὶ ὅτι ἦν ἀνάγκη εὐγνωμοσύνης πρὸς μόνον τὸν Θεόν. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἰππολύτου εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ὡς θρησκὸς γυνὴ, τὰ πάντα εἰς τὸν Κύριον ἀνάγουσα· ἀλλ' εἰζέυρε καλῶς πόθεν τὸ θαῦμα προήρχετο καὶ πῶς ἐτελέσθη.

Αἱ δυνάμεις τοῦ Ἰππολύτου βραδέως ἐπέστρεψαν διὰ τὴν ἀνυπομονησίαν του· οὐχ ἦττον τῇ ἐπαύριον ἠγέρθη, καὶ τρεῖς μετὰ ταῦτα ἡμέρας ἦν ἀρκούντως ἐνδεδυναμωμένος, ὅπως ἐξέλεθ.

Ταυτοχρόνως ἀνηγγέλθη κατὰ τὴν πόλιν μεγάλη τελετὴ ἐν τῇ ἐπαύλει Μοντικέλλη· ὅλοι οἱ Βάρδοι, οἱ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν τῆς οἰκοδεσποίνης ἀνήκοντες προσεκληθήσαν εἰς ταύτην· ἀλλὰ φυσικῶς, ἐκ φόβου ταραχῆς τινος, οὐδεμία οἰκογένεια Γουέλφων ὤφειλε νὰ παρευρίσκηται καὶ ἰδίως οὐδεὶς τῶν Βουονδελμοντῶν, ὡς ἀρχηγῶν τῆς φατρίας τῶν Γουέλφων.

Ἡ Διανώρα ἐκ τῶν Βάρδων ἠρνήθη τὸ πρῶτον νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν συνέλευσιν ταύτην, ὡς καὶ αὐτὴ ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος. Ἀλλ' ἡ ἐξαδέλφη τῆς ἡ κόμησσα ἀνέστη καὶ τῇ ὑπεσχέθη κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐκτακτὸν τι ὅπερ ἤθελε τὴν πληρώσει χαρᾶς, καὶ ἡ Διανώρα, οὐχὶ χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας, παρεδόχθη. Ἡ Διανώρα ἐκοσμήθη καὶ ἐξωραίσθη, ἐπειδὴ ἂν ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς δύναται νὰ ἦναι πλήρης, τὸ μέτωπόν της πρέπει νὰ ἦναι αἰωνίως ὠραῖον. Μετέβη λοιπὸν εἰς τὴν ἐπαυλιν Μοντικέλλη, ὅπου λαμπρὰ ἐτελεῖτο ἡ ἐορτή. Ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς τῶν Γιβελλίνων οἰκοὶ ἦσαν συνηγμένοι εἰς ταύτην. Ἡ Διανώρα ἤτησεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον διὰ τῶν βλεμμάτων τὸ προαγγελθὲν ἐκτακτον. Ἐπὶ τέλους, μὴ ἀπαντῶσα τοῦτο, ἠρώτησε τὴν ἐξαδέλφη τῆς ποῖον ἦν τὸ ἐκτακτον ὅπερ ἐμελλε νὰ τῇ προξενήσῃ τοσαύτην χαράν.

Ἡ κόμησσα τῇ ἐποίησε σημεῖον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, τὴν ὠδήγησε διὰ μακροῦ διαδρόμου, καὶ τὴν διέταξε νὰ εἰσέλθῃ εἰς δωμάτιον γειτνιάζον πρὸς τὸ ἐκκλησιδίου. Ἐπειτα, ἀφοῦ τῇ εἶπε νὰ περιμένῃ μίαν στιγμὴν, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἀπεχώρησε. Τὸ δωμάτιον εἶχε δύο θύρας· μίαν βλέπουσαν εἰς μικρὸν τι δωμάτιον, καὶ τὴν ἄλλην βλέπουσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μίαν στιγμὴν μετέπειτα ἡ Διανώρα ἤκουσε μικρὸν θορύβον· ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ὁποῦθεν οὗτος προήρχετο· ἠνέωχθη τὸ μικρὸν δωμάτιον καὶ ἐφάνη ὁ Ἰππόλυτος.

Τὸ πρῶτον αἶσθημα τῆς Διανώρας ὑπῆρξεν ὁ τρόμος· ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἡ θύρα ἦν κλειδωμένη. Στρεφομένη τότε εἶδε γονυπετὴ τὸν Ἰππόλυτον τόσον ὡχρὸν καὶ τόσον ἱκετικὸν, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ὁ Ἰππόλυτος ἐχύθη ἐπὶ τῆς πεφιλμένης ἐκείνης χειρὸς, τὴν ἐσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας, τὴν ἠσπάσθη καὶ τὴν ἐξανησπάσθη χιλιάκις. Ἐπειτα οἱ δύο νέοι ἐψιθύρισαν κενούς τινας ἐρωτικούς λόγους, οἷτινες οὐδ' ἔννοιαν σχεδὸν ἔχουσιν, ἀλλ' οἷτινες τσαῦτα λέγουσιν· ἐπὶ τέλους ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους. Ἐν τούτοις ἠνέωχθη τῆς ἐκκλησίας ἡ θύρα· ἦν ὁ ἱερεὺς ταύτης κατὰ τύχην εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἵνα θέσῃ τὰς κλειδας τοῦ παρεκκλησίου. Οἱ δύο νέοι, οἷτινες δὲν περιέμενον τὴν ἐμφάνισιν ταύτην, διέκριναν ἐν τῷ ἱερεὶ ἀπόστολον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔπεσαν γονυπετεῖς.

Τὸ παρεκκλήσιον ἦν ἐγγύς· ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ τοὺς εἶχε καταλάβει ἐν ἐρωτικῇ ἐναγκαλίσει· ὁ ἱερεὺς τοῦ θεοῦ ἐγνώριζε τὸ τὰς δύο οἰκογενεῖας διαχωρίζον μῖσος· ἐνόμισεν ὅτι ὁ θεὸς ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν συνδιαλλαγῆς εἰς τοὺς γονεῖς διὰ τῆς χειρὸς τῶν υἱῶν· διὸ ὅτε τὸν προσεκάλεσαν νὰ τοὺς ἐνώσῃ, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρνηθῇ. Ἀλλ' ὅμως οἱ νέοι ὑπεσχέθησαν νὰ μὴ ἐκμυστηρευθῶσι τὸ ὄνομα τοῦ εἰμὴ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ· τὸ μῖσος μετὰ τῶν Βουονδελμοντῶν καὶ τῶν Βάρδων ἦν τόσῳ σφοδρὸν εἰσέτι, ὥστε ὁ ἱερεὺς ἠδύνατο νὰ ἀποτίσῃ διὰ δολοφονίας τὴν συγκατάθεσίν του. Ὅθεν ὅλοι ὤφειλον νὰ ἀγνοῶσι τοὺς γάμους τούτους, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰππολύτου, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη τῆς Διανώρας. Ὁ ὄρκος τῶν ἐγένετο ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ δὲ ἱερεὺς νυμφεύσας τοὺς δύο νέους, ἀπῆλθε.

Τότε οἱ δύο νεόνυμφοι ἀπεφάσισαν νὰ βλέπωσιν ἀλλήλους καθ' ἐκάστην ἑσπέραν. Ἡ οἰκία, ἐν

ἣ ἡ Διανώρα κατῴκει, ἔκειτο ἐν μιᾷ τῶν μάλλον ἀπεχουσῶν καὶ ἐρημικωτέρων ὁδῶν τῆς Φλωρεντίας· τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς ἔβλεπεν ἀμέσως εἰς τὴν ὁδόν· αὕτη ἐμελλε ν' ἀφήσῃ ἀνηρτημένον νῆμα μετὰ ξηρῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελε προσδέσει ὁ Ἰππόλυτος κλίμακα σχοινίην· ἡ Διανώρα ἐμελλε νὰ προσαρτήσῃ τὴν κλίμακα εἰς τὸ παράθυρον, καὶ διὰ τούτου τοῦ μέσου ὁ νυμφίος ἤθελε φθάσει παρὰ τῇ νύμφῃ του.

Εἶχον τὸ πᾶν ἀποφασίσει ὅτε ἐπέστρεψεν ἡ Κόμησσα· ὁ Ἰππόλυτος ἀκούσας βήματα πλησιάζοντα εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὥστε ἡ κόμησσα εὗρε μόνην τὴν Διανώραν· ἀλλὰ δὲν ἦτο χρεῖα νὰ ἐρωτήσῃ ταύτην ἐὰν εἶχεν ἐπανάιδει τὸν Ἰππόλυτον, διότι ἡ Διανώρα ἐρυθρίωσα ἐβρίβητο εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς, ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς τῆς— «Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.»— Ἐπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸν χορὸν, τρέμουσα ἐκ φόβου καὶ μεθυσμένη ἐκ χαρᾶς.

Ἡ νύξ τῆς ἐπαύριον ἦν ἡ νύξ τῶν γάμων· ὁ Ἰππόλυτος εὗρισκεν εὐδαιμονίαν πλήρη ἐν τῷ μυστηριώδει ἐκείνῳ ὕμεναίῳ. Ὄντως ἡγαπάτο, ἐπειδὴ ἡ Διανώρα ἐξετίθετο ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς συνεπείας τῆς πράξεως ἐκείνης· ἡ κορασίς εἶχε τὸ πᾶν εἰς τὸν Ἰππόλυτον θυσιάσει, καὶ ὁ Ἰππόλυτος ἦν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ζωὴν.

Ὁ νεανίας Βουονδελμόντης περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν, πάντων ἀγνοούντων τὴν εὐδαιμονίαν του, οὗτος ἤθελε χαρῇ τὴν ὀλβιότητα τῶν ἀγγέλων. Τὴν πρωτὴν ἡγόρασε κλίμακα ἐκ σχοινίου· καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν προσέβλεψε καὶ ἠσπάσθη τὴν κλίμακα ἐκείνην, ἥτις, τὴν ἑσπέραν, ἐμελλε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν παράδεισον. Ἐπειτα δὲ, τῆς ἑσπέρας ἐπελθούσης, περιέμεινε μετ' ἄκρας ἀνηπομονησίας νὰ σημάνῃ ἡ 41 ἡ ὁρισθεῖσα ὥρα· κατὰ τὴν 41 ὥραν καὶ ὀλίγα λεπτά ἡ Διανώρα ὤφειλε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον.

Ὁ Ἰππόλυτος διῆλθε τὴν παλαιὰν γέφυραν (ponte vecchio) καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Βάρδων. Ἡ ὁδὸς ἦν σκοτεινὴ καὶ ἐρημὸς· ζῶσα ψυχὴ δὲν ἐτάρασσε τὴν μοναξίαν, καὶ μόνον τὸ πτεροκόπημα τῶν βημάτων τοῦ Ἰππολύτου, ὅπερ παρῆγεν ἡ γῆ, διέκοπτε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Ὁ νένηλος ἐφθασεν ὑπὸ τὰ παράθυρα· καίτοι δ' ἦλθε πρὸ τῆς ὥρας, ἡ Διανώρα τὸν περιέμενε πρὸ ἱκανοῦ χρόνου· τὸ μετὰ ξηρὸν νῆμα ταχέως κατῆλθε, δεικνύον τὴν ταραχὴν τῆς κρατούσης αὐτό. Ὁ Ἰππόλυτος προσέδεσεν εἰς τοῦτο τὴν κλί-

μακα, ἥτις προσηλώθη ὑπὸ τῆς Διανώρας εἰς τὸ παράθυρον. Ἀλλὰ μόλις ὁ Ἰππόλυτος ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος, ἐνεφανίσθη περιπόλος τῆς αὐλῆς καὶ ὁ ἀρχιπερίπολος βλέπων ἄνδρα ἀναβαίνοντα διὰ κλίμακος εἰς παράθυρον, ἐφώνησε.

— Τίς εἶ;

Ὁ Ἰππόλυτος ἐπήδησε κατὰ γῆς, ἀπέσπασε ταχέως τὴν σχοινίνην κλίμακα ἀπὸ τοῦ ἡλου εἰς ἣν τὴν εἶχε προσδεδεμένην καὶ ἔφυγε πρὸς τὴν παλαιὰν Γέφυραν. Λίφνιδίως, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, συνηντήθη πρὸς ἄλλην περιπόλον, ἀναγκάσασαν αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω ἐκρύφθη τότε ὑπὸ τινος ἀψίδα τοῦ μεγάρου Βάρδης· ἀλλὰ μετὰ τῶν δύο περιπόλων ὧν, αἵτινες προσχώρουν ταυτοχρόνως πρὸς τὸν τόπον, ἔνθα ἐχάθη, ἀνεκαλύφθη καὶ ἐσταματήθη.

Ἡ Φλωρεντία δὲν ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ Φλωρεντία τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, βεδυθισμένη ἐπὶ 100 ἔτη ὑπὸ τῶν Μεδίκων εἰς τὴν διαφθοράν καὶ τὴν τυραννίαν· ἦν ἡ ἀρχαία Φλωρεντία, ἀγνή καὶ αὐστηρὰ ὡς ἡ Ῥώμη ἐπὶ τῶν Λουκρητιῶν καὶ Κορνηλιῶν. Ὁ Ἰππόλυτος, ἀντὶ νὰ ἐλευθερωθῇ, ὡς ἤθελε γίνεαι ἐπὶ τοῦ Αὐαρεντίου τῶν Μεδίκων ἢ τοῦ δουκὸς Ἀλεξάνδρου, προσήχθη πρὸ τῆς ἐξουσίας. Ἐκεῖ δὲ διατάχθη νὰ εἴπῃ, τί ἔπραττε ἀνὰ τὴν πόλιν κατὰ τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτὸς, καὶ πρὸς τί εἶχε μετ' ἐκυτοῦ τὴν σχοινίνην κλίμακα, δι' ἧς τὸν εἶδον ἀναβαίνοντα πρὸς τι παράθυρον τοῦ μεγάρου Βάρδης. Ὁ Ἰππόλυτος ἀπεκρίθη ὅτι ἐν τῷ μεγάρῳ Βάρδης ὑπῆρχε τεμάχιον τοῦ ἀληθοῦς σταυροῦ, τοῦ δοθέντος πρὸς τοὺς προγόνους τῆς οἰκογενείας Καρόλου τοῦ Μεγάλου. Ἀποδίδων δ' εἰς τὸ περίαμμα ἐκεῖνο τὴν ὑπεροχὴν τῶν Βάρδων ἐπὶ τῶν Βουονδελμόντων κατὰ τοσαύτας συμπλοκάς, ἠθέλησεν, ὡς ἔλεγε, νὰ γείνη κάτοχος τοῦ παλλαδίου ἐκείνου.

— Ἦθελες, λοιπὸν νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ μέγαρον ὅπως διαπραξῇς κλοπὴν; ἠρώτησεν ἡ ἐξουσία.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰππόλυτος, κλίνων τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξίν διπλῆς ὁμολογίας.

— Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον, ἐφώνησεν ἡ ἐξουσία.

— Οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

— Ἀλλὰ γνωρίζεις εἰς τί ἐκτίθεσαι διὰ τοιαύτης δηλώσεως;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰππόλυτος, κατηφῶς μειδίων· ναι, τὸ εἰςέξω· ἐν Φλωρεντίᾳ ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται διὰ θανάτου.

— Καὶ ἐπιμένεις;

— Ἐπιμένω.

— Ἀπαγάγετε ἐντεῦθεν τὸν κατηγορούμενον, εἶπεν ἡ ἐξουσία. Καὶ οἱ φύλακες οἱ συλλαβόντες τὸν Ἰππόλυτον, τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν εἰρκτὴν.

Ἡ πράξις τοῦ Ἰππολύτου λεπτομερῶς διεδόθη, πρὸς μέγαν θαυμασμὸν πάντων τῶν πολιτῶν· οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἡμέραν ὁ ἀγαθὸς καὶ γενναῖος ἐκεῖνος νεανίας, τοῦ ὁποῦ πάντες ἐγίνωσκον τὸν ἀέριον χαρακτῆρα, παρεφέρθη ἐκουσίως εἰς ἄτιμον πρᾶξιν· ἀλλ' ἐχρειάσθη καὶ οἱ ἀπιστότεροι νὰ πιστεύσωσιν, ὅταν, τῆς δίκης ἀρχομένης, ὁ Ἰππόλυτος Βουονδελμόντης ἐπανέλαβεν ἐνώπιον πάντων ὅ,τι εἶχεν ἤδη εἶπει εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὅτι δηλαδὴ ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μέγαρον Βάρδης, ὅπως αὐτόθεν ὑπεξαίρεσῃ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο τεμάχιον τοῦ ἀληθοῦς σταυροῦ. Οὐγὶ πολλῷ πρότερον παρόμοιόν τι εἶχε συμβῇ ἐν Ῥώμῃ· γυνὴ τις παροτρυνομένη ἐξ ὑπερβολικοῦ αἰσθήματος εὐλαθείας, εἶχεν ἐκκλέψει τὸ θαυματουργὸν Νήπιον ἐκ τοῦ ναοῦ Ara Coeli (οὐράνιος βωμός). Ὁ πόθος τοῦ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκην εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς εὐσχημος πρόφασις εἰς τὴν ἀπόπειραν τοῦ Ἰππολύτου, μάλιστα κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τοῦ μεγάλου μίσους καὶ τῆς βαθείας πίστεως. Διὸ ἤρχισαν ἐν Φλωρεντίᾳ νὰ πιστεύωσιν, ὅτι ὁ Ἰππόλυτος Βουονδελμόντης εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ διαπραξῇ τὴν κλοπὴν ἐκείνην· ἐπειδὴ δ' ἐξ ἄλλου ἀντὶ ν' ἀρνήται οὗτος ἐπεκύρου, καὶ ἐπειδὴ ὅλκι αἱ ἐρωτήσεις τοῦ δικαστοῦ τὴν αὐτὴν παρ' ἐκείνου ἐλάμβανον ἀπάντησιν, ἐδέησε νὰ τὸν θεωρήσωσιν ἐνοχόν. Ὁ Ἰππόλυτος Βουονδελμόντης κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Καίτοι δὲ πάντες ἐγνώριζον τὸ κείμενον τοῦ νόμου, τὸ συναίσθημα ὑπῆρξε βαθύ. Ἦλπιζον ὅτι οἱ δικασταὶ ἤθελον ἀθώωσει τὸν κατηγορούμενον· καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ δικασταὶ ἐδίστασαν ἐπ' ὀλίγον· ἀλλὰ μετὰ τὰς διαδηλώσεις τῶν μαρτύρων, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τὸν καταδικάσωσιν. Ὄντως, ἐὰν ἠθώουν αὐτὸν, πῶς νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐν τῷ μέλλοντι τὴν αὐτὴν ποινὴν εἰς κλέπτῃν ἀρνούμενον τὴν κλοπὴν;

Ἐπίστευον ὅτι ὁ Ἰππόλυτος ἤθελε φανερώσει τι εἰς τὸν ἱερέα, τὸν ἐπιφορτισθέντα νὰ τὸν προετοιμάσῃ εἰς τὸν θάνατον· ἀλλ' οὐδὲν εἶπεν ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔπραξε πολλὰ ἀμαρτήματα καὶ ὅτι τὸν ἰκέτευε νὰ δέηται ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἡ μήτηρ του ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ· ἡ τάλαινα γυνὴ ἄπελπις, ἐβεβαίωσε πάντοτε, ὅτι ὁ υἱὸς της δὲν ἔρρεπε πρὸς κλοπὴν καὶ ὅτι ἂν ἤθελε τὸν ἐπανίδει, θὰ εἴξενε νὰ ἐξαγάγῃ τὸ μυστικὸν ἐκ τῆς καρδίας του. Ἀλλ' ὁ Ἰππόλυτος ἐδυσπίστησε πρὸς τὴν οὐκίην του ἀδυναμίαν, καὶ διέταξε νὰ εἰπωσι πρὸς τὴν μητέρα του ὅτι ἤθελε τὴν ἐπανιδεῖ ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ἐν μόνον ᾗτησεν ὁ Ἰππόλυτος, ἀντὶ νὰ ὑποστῇ τὸν ἄτιμον τῶν ληστῶν θάνατον, ἀντὶ ν' ἀπαγχομισθῇ, ἐζήτησε νὰ τάμωσι τὴν κεφαλὴν του. Ἡ κυβέρνησις (signoria) παρεχώρησεν εἰς τὸν καταδικασθέντα τὴν τελευταίαν ταύτην χάριν.

Τὴν πρὸ τῆς καταδίκης ἡμέραν ἡ ὀλεθρία εἶδῃσις τῷ ἐκμοινοποιήθῃ κατὰ τὴν 41ην τῆς νυκτός. Εὐχχρίστησε τὸν δικαστὴν, ὅστις μετέβη νὰ τῷ τὴν ἀναγγεῖλῃ καὶ βλέπων ὀπισθεν τοῦ δικαστοῦ ἄνδρα, ὅστις ἦν ὑψηλότερος αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν κεφαλὴν, ἠρώτησε, τίς ἦτο, καὶ μαθὼν ὅτι ἦν ὁ δῆμιος ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ λαίμου του χρυσὴν ἄλυσιν καὶ τῷ ἐδώρησε ταύτην εὐχαριστῶν αὐτὸν, ὅτι ἐσώθη ἀπὸ τῆς ἀτιμίας διὰ τῆς τοῦ ξίφους του σφαγῆς. Ἐπειτα, εἰπὼν ὀλίγους λόγους, ἀπεκοιμήθη.

Τῇ ἐπαύριον ἐγερθεὶς ὁ Ἰππόλυτος ἐκάλεσε τὸν δεσμοφύλακα, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μεταβῇ παρὰ τῇ ἐξουσίᾳ ὅπως αἰτήσῃ παρ' αὐτῆς μίαν χάριν, δηλ. ἡ ἐπικηδεὺς προπομπὴ νὰ διέλθῃ πρὸ τοῦ οἴκου τῶν Βάρδων. Ἡ πρόφασις, ἣν ἐπρότεινεν, ἦν ὁ πόθος νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ βίου του, ὅπως συγχωρήσῃ τοὺς ἐχθροὺς του καὶ συγχωρηθῇ ὑπ' αὐτῶν. Ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς αἰτήσεως ταύτης ἦν ἡ ἐπιθυμία νὰ ἴδῃ τὴν Διανώραν τελευταῖον πρὶν ἢ ἀποθάνῃ. Οἱ λόγοι οὗς ἐπρότεινεν ὁ Ἰππόλυτος ἐδίδον εἰς τὴν αἰτησίην του σοφειώτατον χαρακτῆρα, ὥστε νὰ μὴ ἀποκρουσθῇ. Ὁ Ἰππόλυτος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ διέλθῃ πρὸ τοῦ μεγάρου τῶν Βάρδων.

Τῇ 7 ὥρᾳ τῆς πρωίας, ἡ προπομπὴ ἐκίνησε· τὸ πλῆθος συνωθεῖτο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, τὰς ὁποίας ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὁ κατάδικος· ἡ δὲ πλατεῖα ἐφ' ἧς ἦν ἐστημένον τὸ ἱκρίωμα ἔγχευε θεατῶν ἀπὸ τῆς προλαβοῦσης ἐσπέρης· ἐνῷ αἱ ἄλλαι συνοικίαι τῆς Φλωρεντίας ἐφαίνοντο ἔρημοι.

Ἡ συνοδία διέβη τὴν παλαιὰν γέφυραν, ἥτις μιαινοῦ δεῖν κατέπιπτεν ἐν τῷ Ἄρνω· τόσῳ ἦν πεφορτισμένη λαοῦ· ἔπειτα δ' εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Βάρδων. Φρουροὶ τινες προηγοῦντο ταύτης, ὅπως κάμωσι διόδον διὰ τοῦ ὄχλου· ὀπισθεν τού-

των ἤρχετο ὁ δῆμιος γυμνὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου ἔχων τὸ ξίφος· ἔπειτα ὁ Ἰππόλυτος, μέλανα ὄλος ἐν δύματα φέρων, τὴν κεφαλὴν δ' ἔχων γυμνὴν καὶ ἀνοικτὸν τὸν λαίμον, ὠδεύε δυνάτῃ καὶ θαρράλειος, μὲ βῆμα βραδύ καὶ σταθερὸν, στρεφόμενος ὀπισθεν ἐκ διαλειμμάτων ὅπως ὁμιλήσῃ τῷ πνευματικῷ. Ὄπισθεν τοῦ Ἰππολύτου ὠδεύον οἱ μεταταροῦντες, φέροντες τὸ φέρετρον, ἐφ' οὗ, μετὰ τὴν τέλει τῆς καταδίκης, ἔμελλε νὰ τεθῇ τὸ σῶμά του.

Ὡς ἡ οἰκογένεια Βάρδων ἦν συνηγμένη ἐπὶ τοῖς ὁδοῦ τοῦ μεγάρου ὅπως λάβῃ τὴν συγχώρησιν τοῦ Βουονδελμόντη καὶ ὅπως ἀπευθίῃ τούτῳ λόγους εἰρήνης. Ἡ Διανώρα, μετ' ἀγχορᾶ ἐνδευμένη, ὥς τις χήρα, ἵστατο μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς της. Ὄταν ὁ κατάδικος ἐπλησίασεν, ὅλοι οἱ Βάρδοι ἐγονυπέτησαν. Μόνη ἡ Διανώρα ἔμεινεν ὀρθία, ἀκίνητος καὶ ὠχρὰ ὡς ἄγαλμα.

Ἐν τούτοις ὁ Βουονδελμόντης φθάσας πρὸ τοῦ μεγάρου Βάρδων ἐστάθη, καὶ διὰ φωνῆς ἡδίας καὶ πραεῖας εἶπε τὸ Πάτερ ἡμῶν ἀπὸ « τοῦ Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς » μέχρι τοῦ « καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλόμενα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ὀφείμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. » Οἱ Βάρδοι ἀπεκρίθησαν Ἀμήν καὶ ἀνηγέρθησαν. Ὁ Βουονδελμόντης ἐξ ἐναντίας ἐγονυπέτησεν. Ἀλλὰ τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἡ Διανώρα ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ ἐγονυπέτησε παρὰ τῷ Βουονδελμόντῃ.

— Τί πράττεις, θύγατερ; μιᾷ φωνῇ ἐξεφώνησεν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Διανώρας.

— Περιμένω τὴν συγχώρησιν ὑμῶν, εἶπεν ἡ νεᾶνις.

— Καὶ τί ὀφείλομεν νὰ σοὶ συγχωρήσωμεν; ἠρώτησαν οἱ γονεῖς.

— Ὅτι ἔλαβας σύζυγον ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν ἐχθρῶν σας· ὁ Βουονδελμόντης εἶναι σύζυγός μου.

Πάντες οἱ παρόντες ἐξέβαλον φωνὴν ἐκπλήξεως.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν, ἡ Διανώρα ὑψοῦσα τὴν φωνήν· ναί, ἀς τὸ μάθωσι πάντες οἱ ἐνταῦθα παρόντες. Ὁ Ἰππόλυτος οὐδὲν ἄλλο παράπτωμα διέπραξεν ἢ ἐκεῖνο εἰς ὃ εἶμαι συνέννοχος. Ὄταν ἀνεκαλύφθῃ ἐτοιμαζόμενος νὰ πιδῇ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἦτο σύμφωνος μὲ ἐμέ. ἤρχετο νὰ εὖρῃ τὴν σύζυγόν του, καὶ ἐγὼ περιέμενον τὸν σύζυγόν μου. Εἴμεθα ἐνοχοί; Διατάξατε νὰ συνα-

ποθάνωμεν. Εἴμεθα ἀθῶοι; Συγχωρήσατε ἀμφοτέρους.

Τὸ πᾶν εἶχεν ἐξηγηθῆ ὁ Ἰππόλυτος εἶχε προτιμήσει νὰ προσάψῃ εἰς ἑαυτὸν ἄτιμον ἀμάρτημα καὶ ν' ἀποθάνῃ ἀπαγχόμενος παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ καὶ τὴν Διανώραν. Δεκακισχίλια φωναὶ ἐφώνησαν χάριτα. Τὸ πλῆθος ἐσπευσεν πρὸς τοὺς δύο νέους, διεσκόρπισεν τοὺς στρατιώτας, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὸν δῆμιον, κατέθραυσε τὸ φέρετρον ἐπειτα ἀνυψοῦν ἐπὶ τῶν βραχιόνων τὸν Ἰππόλυτον καὶ τὴν Διανώραν, ἔφερε τούτους ἐν θριάμβῳ παρὰ τῇ ἐξουσίᾳ, ἔνθα εὕρισκετο ἡ ταλαίπωρος μήτηρ, ἐπικαλουμένη τὴν χάριτα τοῦ υἱοῦ.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ καταδίκη ταχέως ἠκυρώθη. Ἡ κυβέρνησις, συνελθοῦσα ἀπέστειλε συγχρόνως δύο μὲλῃ της εἰς τοὺς Βάρδους καὶ τοὺς Βουονδελμόντας, ὅπως ἰκετεύσῃ τούτους ἐπ' ὀνόματι τῆς δημοκρατίας νὰ εἰρηνεύσωσι καὶ συναινέσωσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν δύο νέων εἰς ἐνέχυρον ὁμονοίας. Καίτοι θανάσιμοι ἔχθροί, οἱ Βάρδοι καὶ οἱ Βουονδελμόντοι δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀρνηθῶσιν εἰς τὴν δημοκρατίαν, ἥτις μάλιστα ἐδέετο, ἐνῷ εἶχε δικαίωμα νὰ ἐπιτάξῃ. Οὕτω δὲ κατηνύσθησαν, ἐπὶ τινα χρόνον τοῦλάχιστον, πᾶ μίση, τὰ διαχωρίζοντα τὰς δύο οἰκογενείας.

Πρὸς μνήμην τοῦ γεγονότος τούτου, ὁ Ἰππόλυτος Βουονδελμόντης διέταξε νὰ οἰκοδομήσωσι τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν *Santa Maria Sopr' Arno*.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ (1)

ΥΠΟ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ Σ. ΚΑΡΜΙΤΣΗ

ΑΧΡΙΔΗΝΟΥ

(φοιτητοῦ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς)

8. Ἡ *Πέλλα* ἢ *Πέλλη*, ἡ περιβύτης πατρὶς τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ πρωτεύουσα τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους ἐξ Ἑδέσσης ὑπὸ τοῦ Ἀρχελάου ὡς προεῖρηται μετενεχθεῖσα, ὑπὸ Φιλίππου δὲ καλλωπισθεῖσα καὶ αὐξηθεῖσα. Τίθεται ἐπὶ πεδιάδος μεταξὺ τῆς Ἑδέσσης δυτικῶς καὶ τῆς Θεσσαλονίκης Ἀνατολικῶς, 28 τῆς Πύδνης ἀπέχουσα μίλια κατὰ τὸν Λίβιον. Τῶν θετόνων δ'

αὐτὴν εἰς τὰ Γενιτζᾶ, περὶ ὧν κατωτέρω, ἡ γνώμη φαίνεται ἐσφαλμένη, ἀληθεστέρα δὲ ἡ τῶν φρονούντων ὅτι ἔκειτο εἰς τὰ νῦν λεγόμενα *Παλάτια*, ἐν οἷς εἰς καὶ ὁ Μελέτιος, μ' ὅλον ὅτι ὁ *Gousinéry* ἀναφέρει ὅτι *Βικέλας* τις κάτοικος τῆς Βερροίας κατὰ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ περιήγησίν του ἐξήγαγεν αὐτὸν τῆς πλάνης αὐτῆς βεβαιώσας αὐτὸν ὅτι ἡ Πέλλα ἔκειτο κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Πισρίαν ἔνθα σώζονται καὶ εἰσέπια μαρτυροῦντα τοῦτο. Ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης ὁδούωντις πρὸς Πέλλαν διὰ πεδιάδος, τῆς ὁποίας φυσικὸν πέρας πρὸς Ἀνατολὰς εἶναι ἡ Θεσσαλονίκη, διότι ὁ ἐφ' οὗ ἡ πόλις ἀνατίνειται γήλοφος εἶναι τὸ μόνον σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ὄρος ἀμείσως ἐπιψαύει τὸν κόλπον, ἀπαντᾷ γαιώδη τινα ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν ἐξάρματα, φέροντα χαρκτηρὰ τινα μᾶλλον φυσικὸν ἢ τεχνητόν. Περὶ τούτων παράδοσίς τις ὑπάρχει, ἣν παρὰ χωρικῶν τινων ἠκούσαμεν, ὅτι ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐχρησίμευσεν ὡς σκοπιαὶ τῆς πρωτεύουσας, περὶ τῆς ἀληθείας ἢ μὴ τῆς ὁποίας ἄλλοι κρινάτωσαν, οἱ κατὰλλοι ἰδίως πρὸς τοῦτο *Γεωλόγοι* εἶναι δὲ σήμερον ὅλως ἄσημον χωρίον λεγόμενον καὶ *Ἀλακλίτζι*. Αἱ γυναῖκες αὐτοῦ φημίζονται ὡς λίαν καθαραί· ἀλλὰ ποῦ τέλος θετέξ ἡ Πέλλα; Μετὰ καιρὸν θὰ συμφωνήσωσιν ἴσως οἱ ἱστορικοὶ περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς.

Ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς νέας ἐκκλησίας τῆς νομιζομένης ταύτης Πέλλας καὶ περὶ αὐτὴν ἀνεκαλύφθησαν λεῖψανά τινα ἀρχαῖα, παριστάνοντα μνημεῖόν τι ἐπιγραφὴν ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΕΓΑΚΛΕΟΥΣ φέρον, *Μεῖοντα* ἐπιτεθειμένον κατὰ βούρε καὶ ἄλλα εἶδη ἐπιγραμμάτων.

9. Τὰ *Γενιτζᾶ* [*Γένιτζε*] πόλις κειμένη εἰς τὸ κέντρον ἐκτεταμένης πεδιάδος, ἥτις διατεμνίζεται εἰς τὴν τῆς Πέλλας· ἐν ταύτῃ κατῴκει ὁ *Βρελέης* εἰς τῶν μεγιστάνων τοῦ Σουλτάν *Μεχμέτ* υἱοῦ τοῦ *Βεγιαζίτου*. Φαίνεται δὲ πολὺ πιθανὴ ἡ δοξασία τινῶν παραδεχομένων τὴν ἐνίδρυσιν αὐτῆς ἐπὶ τῶν Τουρκικῶν εἰσβολῶν, καθ' ὅσον δὲν ὑπάρχουσι τεκμήρια δυνάμενα νὰ ἀναγάγῃ τὴν ὑπάρξιν της εἰς ἀρχαιότερους χρόνους. Περιφημος καὶ αὕτη διὰ τοῦ οἴνου της καὶ διὰ τὰ καπνὰ της καὶ γνωστὴ διὰ τὴν ἐπετεῖως γενομένην ἀξιόλογον πανήγητρον. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶναι τὸ πλεῖστον Ἕλληνες μεταξὺ τῶν Τούρκων καὶ Βουλγάρων.

10. Τὰ *Βοδεῖᾶ*, ἡ πάλαι καὶ νῦν ἐτι *Ἐδεσσα* καλουμένη, κατὰ τοὺς πικραρχίους δὲ χρόνους καὶ